

Sygn. akt: I C 638/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sławomir Splitt

po rozpoznaniu

na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 sierpnia 2020 roku w G.

sprawy z powództwa **T. S.**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego **(...) S.A. w W.** na rzecz powoda **T. S.** kwotę **7.876,58 złotych** (siedem tysięcy osiemset siedemdziesiąt sześć złotych pięćdziesiąt osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego **(...) S.A. w W.** na rzecz powoda **T. S.** kwotę **3.211,00 złotych** (trzy tysiące dwieście jedenastę złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego **(...) S.A. w W.** na rzecz **Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni** kwotę **1.006,13 złotych** (tysiąc sześć złotych trzynaście groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt **I C 638/19**

UZASADNIENIE

STANOWISKA STRON

Powód T. S. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 7.876,58 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż w dniu 12 marca 2019 roku w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ należący do T. S. samochód marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Powód zgłosił pozwanemu szkodę w dniu 14 marca 2019 roku.

Szkoda została zlikwidowana przez pozwanego, u którego ubezpieczony był sprawca szkody.

Poszkodowanemu wypłacona została kwota 3.657,72 zł, a następnie – po ponownym wezwaniu do zapłaty – 7.692,96 zł, a zatem łącznie 11.350,68 zł.

Celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu powoda w związku z przedmiotowym wypadkiem według przeciętnych cen występujących na rynku lokalnym to kwota 19.227,26 zł.

Odsetki za opóźnienie powód liczył po upływie 30- dniowego terminu od dnia zgłoszenia szkody.

(pozew – k. 3-7)

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Zasadniczym zarzutem pozwanego było nieskorzystanie przez powoda z oferty naprawy w sieci współpracującej z pozwanym, co zminimalizowałoby wartość szkody.

Pozwany podnosił, że nie pozostaje w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia.

(odpowiedź na pozew – k. 52-54v.)

STAN FAKTYCZNY

W dniu 12 marca 2019 roku pojazd powoda marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uległ uszkodzeniu z winy kierowcy posiadającego obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

(okoliczności bezsporne)

Powód zgłosił szkodę dnia 14 marca 2019 roku.

(okoliczność bezsporna)

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel wypłacił poszkodowanemu tytułem powstałej szkody łącznie 11.350,68 zł.

(okoliczność bezsporna)

Niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy uszkodzeń samochodu powoda w związku z ww. zdarzeniem szkodowym z uwzględnieniem przeciętnych stawek stosowanych przez zakłady naprawcze wyniosły 19.227,26 zł. Nie jest możliwe przywrócenie pojazdu powoda do stanu sprzed szkody przy użyciu części alternatywnych. Naprawa przy użyciu części nowych i oryginalnych z logo producenta nie doprowadzi do wzrostu wartości pojazdu,

(dowód: opinia biegłego – k. 96-117 wraz z opiniami uzupełniającymi – k. 156-168, 180-184)

OCENA DOWODÓW

Jedyną kwestią sporną w zaistniałym stanie faktycznym była wysokość szkody. W tym zakresie Sąd oparł się na opinii biegłego, która zdaniem Sądu pełna, jasna i wewnętrznie niesprzeczna. Natomiast przesłuchanie powoda oraz złożone przez strony dokumenty potwierdzały jedynie bezsporne okoliczności.

W treści zarzutów do opinii pozwany wskazał, iż pokrywa bagażnika została zakwalifikowana do naprawy, a nie wymiany oraz, że uznano niewielką naprawę pasa tylnego w części prawej (1 (...)). W kolejnym piśmie pozwany zakwestionował ponadto brak technicznej możliwości przełamania pasa tylnego i podłogi w części środkowej przy jednoczesnym nie uszkodzeniu belki zderzaka i braku zmiężdżenia poszycia w tym miejscu. Nadto pozwany zakwestionował wartość części powoda, albowiem wskazał, iż jak wynika ze zdjęć i dokumentacji z poprzedniej szkody pojazd T. był naprawiany prowizorycznie przy wykorzystaniu najtańszych części z rynku wtórnego.

W opinii uzupełniającej biegły wskazał, iż zakres uszkodzeń zasadniczych elementów był zbieżny z kosztorysem pozwanego, albowiem ten w swojej wycenie zamieścił kwalifikację wymiany pasa tylnego i pokrywy komory bagażnika.

Ponadto rzeczoznawca pozwanego stwierdził, iż biorąc pod uwagę ugięcie przodu nadwozia hamującego samochodu c. wysokościowo uszkodzenia pojazdów wzajemnie ze sobą korelują. W aktach sprawy nie odnaleziono dokumentacji fotograficznej belki zderzaka tylnego, a strona pozwana zakwalifikowała ten element do wymiany.

Zgodnie z notatką zawartą w kosztorysie pozwanego pokrywa komory bagażnika pochodziła z rynku wtórnego, stąd biegły wykonał alternatywne wyliczenie kosztów naprawy. W alternatywnym wyliczeniu koszt naprawy wynosi 17.368,33 zł. Wartość stanowi różnicę wartości pokrywy bagażnika – między wartością 2.811,16 złotych przyjętą w pierwotnej kalkulacji, a wartością 1.100,00 złotych przyjętą w kalkulacji następczej. Powyższe bazuje na notatce sporządzonej przy okazji drugiej ekspertyzy, w której znacząco zmniejszono wartość odszkodowania należnego powodowi.

Zdaniem Sądu uzupełniające opinie w pełni rozwiały wątpliwości strony pozwanej, zatem opinia wraz z opiniami uzupełniającymi stanowiła pełnowartościowy materiał dowody, na którym oparto rozstrzygnięcie w sprawie.

KWALIFIKACJA PRAWNA

Normatywną podstawę odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela stanowią przepisy art. 822 § 1 i 4 k.c. i art. 8241 § 1 k.c. oraz art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zgodnie z art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Na mocy natomiast art. 8241 § 1 k.c. o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Z treści art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz.U. z 2013r., poz. 392) wynika, iż w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie. Nadto, na względzie należy mieć również treść art. 361 § 1 k.c., który stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła, oraz treść art. 363 § 1 k.c. który stanowi, że co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jednocześnie z treści art. 361 § 2 k.c. wynika, iż naprawienie szkody obejmuje straty, które poniósł poszkodowany.

Jeżeli chodzi o wysokość odszkodowania należnego powodowi, Sąd opierając się na opinii biegłego uznał, że jego wartość przedstawia kwota 19.439,23 zł brutto.

Biegły jednoznacznie stwierdził, że pokrywa tylna nie pochodziła z rynku wtórnego (vide: k. 183) zatem nie było zasadne ustalenie wysokości szkody według alternatywnego wyliczenia. Twierdzenia pozwanego oparte na notatce nie znalazły potwierdzenia w sporządzonej dokumentacji fotograficznej pojazdu, zaś biegły podkreślił, iż pokrywa tylna w miejscu wyraźnego wygięcia ma biały kolor powłoki lakierowej, co dodatkowo wskazuje na to, iż nie jest to część z rynku wtórnego. Pochodzenie części z rynku wtórnego winno zostać wykazane przez stronę pozwaną, zaś w ocenie Sądu niewystarczającym pozostaje oparcie się na lakonicznym zapisie w sporządzonej notatce.

W zakresie oferty naprawy skierowanej do powoda pozwany oparł się na treści informacji z dnia 31 maja 2019 roku skierowanej do poszkodowanego (k. 38-39) W nawiązaniu do powyższego dokumentu należy stwierdzić, iż stanowiła ona jedynie informację o możliwości dokonania naprawy bezgotówkowej, przy czym z treści dokumentu nie wynika nawet to, aby ubezpieczyciel gwarantował dokonanie naprawy według kosztów wskazanych w przedłożonej poszkodowanemu kalkulacji.

Sąd uznał, że wysokość szkody nie jest uzależniona od faktycznej naprawy pojazdu, a pozwany nie ma prawa narzucania poszkodowanemu wskazanego przez niego warsztatu naprawczego czy dostawcy części. Poza tym pozwany

nie wskazał nawet powodowi konkretnego warsztatu naprawczego. Nadto z opinii biegłego nie wynika, aby uszkodzone elementy pojazdu były innymi niż nowymi z logo producenta typu O. Zasadność naprawy przy użyciu tego rodzaju części wynika z opinii biegłego.

W toku postępowania likwidacyjnego wypłacono powodowi kwotę 11.350,68 zł. Jeżeli wysokość szkody kształtowała się zgodnie z twierdzeniem powoda na kwotę 19.227,26 zł, do skompensowania pozostała kwota dochodzona pozwem, tj. 7.876,58 zł.

ROZSTRZYGNĘCIE

Mając powyższe na uwadze – na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c. oraz art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – w punkcie I. wyroku zasądzone kwotę 7.876,58 zł – na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonej kwoty od dnia 14 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty.

Zgodnie bowiem z powyższym przepisem art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Zważywszy, że szkoda zgłoszona została w dniu 14 marca 2019 roku, pozwany popadł w opóźnienie z dniem 14 kwietnia 2019 roku, tj. z dniem następnym po upływie wyżej wymienionego 30-dniowego terminu, tak więc w Sąd orzekł naliczanie odsetek ustawowych zgodnie z żądaniem powoda. Pozwany jako profesjonalista dysponujący fachowym zespołem specjalistów i rzeczoznawców, był w stanie w terminie wynikającym z wyżej cytowanego przepisu, ustalić prawidłowo rozmiar szkody i wysokość należnego powodowi odszkodowania.

KOSZTY PROCESU

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II. wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (ze zm.), zasądzając od pozwanego na rzecz powoda całość poniesionych przez niego kosztów procesu, na co składały się: opłata sądowa od pozwu (394 zł), wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w stawce minimalnej (1.800 zł), opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa (17 zł) oraz zaliczka na poczet opinii biegłego (1.000 zł).

KOSZTY SĄDOWE

Ponadto w III. wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych rozstrzygnięto o nieopłaconych kosztach sądowych (niepokryta zaliczką część wynagrodzenia biegłego, tj. 1.006,13 zł) nakazując ściąganie tych kosztów od pozwanego jako przegrywającego proces w całości.